

Τ Α
Π Ρ Ω Τ Α Μ Ο Υ
Π Ρ Ο Σ
Τ Η Ν Π Ο Ι Η Σ Ι Ν Β Η Μ Α Τ Α .
Η Τ Ο Ι
Λ Ξ Μ Α Τ Α Δ Ι Α Φ Ο Ρ Α
Υ Π Ο
Π Α Ν Α Γ Ι Ω Τ Ο Υ Χ . Π Α Ν Α .

Ε Ν Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α ,
Ε Κ Τ Ο Υ Τ Υ Π Ο Γ Ρ Α Φ Ε Ι Ο Υ Π Κ Ε Φ Α Λ Λ Η Ν Ι Α .

1855.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΑΓΕΝΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ
ΜΗΤΡΩΟ ΑΝΕΓΧΟΝ

Τ Α

ΓΜ6568

ΠΡΟΤΑ ΜΟΥ

ΠΡΟΣ

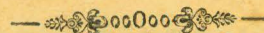
ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ ΒΗΜΑΤΑ.

ΗΤΟΙ

ΑΣΜΑΤΑ ΔΙΑΦΟΡΑ

ΥΠΟ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Χ. ΠΑΝΑ.

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ

01X19TAD .Π ΗΤΟΛΛΟΥΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ 1855

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τ Ω
ΠΕΡΙΚΛΕΕΙ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΣ
ΠΟΙΗΤΗ

Γ. ΜΑΥΡΟΪΩΑΝΝΗ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΓΤΟΥ
ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ
ΒΗΜΑΤΑ

ΦΙΛΙΑΣ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ
ἀνατίθησιν

Ὁ φίλος
Π. Χ. Πανᾶς.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
4152Φ3 0013

Φίλε!

Δὲν ἐζήτησα ἄνδρα μεταξὺ τῶν πλουσίων οὐδὲ
μεταξὺ τῶν Δυνατῶν τῆς Ἡμέρας, ἵνα ἀφιερῶσω
τὸ μικρόν μου τοῦτο φυλλάδιον· ἀλλὰ Σὲ ὦ τῆς
πατρίδος ἀγλάϊσμα. Ζῆς ἐξ ἡμῶν μεμαχρυσμένος,
καὶ ὑπὸ πολυκυμάντου πελάγους χωριζόμενος,
ἀλλ' ἡ Σὴ εἰκὼν ὑπάρχει ἐγκεχαραγμένη εἰς τὴν
μνήμην μας.

Δέχθητι λοιπὸν ὦ φίλε!

Τὴν μικράν μου προσφοράν

Τὴν ὁποῖαν σοὶ προσφέρω

Μὲ καρδίαν καθαρὰν.

Ὁ φίλος Π. Χ. Πανᾶς.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ἀκραϊφνῇ πατριωτισμὸν, καὶ τὰς ψυχὰς ἠλεκ-
τρίζει· ὁ δὲ Μεσσίας, τὸ λαοσωτήριο τοῦ Εὐαγ-
γελίου κήρυγμα, σαλπίζει διὰ μεγαλοφυοῦς σι-
χουργίας. Μεγαλοπρεπῶς δὲ ἐξ ἄλλου μέρους
βαίνουσα, ἡ Μοῦσα τοῦ Α. Σούτσου, ἀποθεοῖ τοὺς
τῆς νέας Ἑλλάδος ἥρωας, καὶ τὰ τοῦ πολι-
τισμοῦ κατὰ τοῦ βαρβαρισμοῦ — τῆς προόδου
κατὰ τῆς ὀπισθοδρομήσεως — τῆς Ἐλευθερίας
κατὰ τῆς τυραννίας — τρόπαια διασαλπίζει.

Ἐγὼ δὲ ἡσθάνθην, ἔγραψα, ἐκδίδω.

Ἔθνος ἐσμέν μικρὸν ὦ Ἕλληνες! ἀλλὰ μέ-
γα· ἔθνος διαμεμελισμένον, ἀλλὰ συνηνωμένον
διὰ τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα ἔρωτος· ἔθνος ἔχων
καὶ ἥρωας, καὶ λογίους, καὶ γλῶσσαν τὴν πλου-
σιωτέραν· ἔθνος ἔχον Ἱστορίαν κλέους, καὶ Μα-

ραθῶνα καὶ Σαλαμίνα καὶ Θερμοπύλας, καὶ Πλα-
ταιὰς καὶ Ἀράχობαν, καὶ Δολιχὰν, καὶ Γραβίαν·
ἔθνος μέγα καὶ ἑνδοξον ἔχον τὸ παρελθόν, πρὸς
μέγα καὶ ἑνδοξον ἑνατενίζον μέλλον.

Θάρρος ἀδελφοί Ἕλληνες θάρρος! ὁ κύβος
ἐρρίφθη Ἀλλὰ τί! πρὸς Θεοῦ! κολα-
φίσετε ἡμᾶς ὦ Εὐρωπαῖοι; Τί! τὴν ἰσχὺν Ὑμῶν
κατὰ τῶν ἀδυνάτων, ἐξασκεῖτε ὦ Δυνατοί;
Αἰσχύνη!

Π. Χ. ΠΑΝΑΣ.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΜΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΟΙΗΣΙΝ ΒΗΜΑΤΑ.

« Ὁ Πατὴρ εἶθε πάντες οἱ ναίουσι σε
 » οὕτως φιλοῖεν ὡς ἐγὼ καὶ ῥαδίως
 » οἰκοῖμεν ἂν σε κ' οὐδὲν ἂν πάσῃς κακόν.
 (Εὐριπίδης).

ΩΔΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΝ.

4. **Δ**αφνοστόλιστος προβαίνεις;
 Ἱερὰ **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**,
 Καὶ τὰ στήθη μας θερμαίνεις
 Μετ' οὐράνιον φωτιά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

2. Εἰς ἡμᾶς προσμειδιάζεις
Καὶ μὲ τρομερῇ φωνῇ,
"Ἐλθετ' ! ἔλθετε, φωνάζεις."
Καὶ καθεὶς σ' ἀκολουθεῖ.

3. Κ' ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν φωνή Σου
Σπαθὶ δράζει κοπιτερὸ
Καὶ τὴν ἔσυρε ἡ πνοή Σου
Στοῦ πολέμου τὸν χορό.

4. Μ' ἔν Σου φύσημα, καὶ μόνον
Ἐθερμάνθη, ἀναπηδᾷ.
Νὰ σκορπίσῃ τῶν αἰώνων
Τὴν ἀχλὺν ἐπιζητᾷ.

5. Τῶν τυράννων τῆς τὸ στίφος
Να! φρυάττει ἀπὸ ὀργῇ,
Πῶς ἐζώσθηκε τὸ ξίφος
Εἰς τὴν πρώτη Σου φωνῇ.

6. Φεῦ! περῶσι χιλιάδες
Ὡσὰν κύματα βαρεῖα,
Καὶ πληροῦνται αἱ πεδιάδες
Ἀπὸ Τούρκικα σπαθιά.

7. Καὶ τὸ "Ἄργος φεῦ! στενάζει
Στῶν θαρβάρων τὸν θρασυδῶ,
Πλὴν τὴν χαίτη του τινάζει
Τῶν Ἑλλήνων τὸ θηριό,

8. "Ἐτρεμ' εἰς τὸ ἐάδισμά του
Ὅλη ἡ γῆ καὶ τὰ θουνά,
Κ' εἰς τὸ πρῶτον μούγκρισμά του
Ἐσκορπίσθησαν μὲ μιά.

9. Καὶ καθὼς στὴν παρουσία
Λέοντος τρομακτικοῦ
Δὲν ἀκούουν τὰ ἄρνια
Τὴν φωνὴ πλειὸ τοῦ βοσκοῦ,

10. Ἀλλὰ φεύγουν τρομασμένα
Καὶ σκορπιῶνται ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
Μήπως κι' ἀπ' αὐτὰ κανένα
Ἀρπαχθῇ καὶ σπαραχθῇ.

11. Οὕτω καὶ ἡ Τουρκοὶ φύγον (α)

Διατὶ μετεχειρίσθης τὸ 'φύγον ἀντὶ τοῦ ἔφυγον; διότι εἶπεν
ὁ "Ὁμηρος
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΩΝ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων χωόμενος κῆρ.
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΑ ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ καὶ αὐτὴ 'ποίησατο καὶ 'κάμε χερσί.
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΡΟΥ

Δὲν ἀκούουν Ἀρχηγόν,
Καὶ στὴν Κόρινθον ὑπᾶγον
Μὲ μέγαλον τους χαμόν.

42. Πλὴν κί' ἐκεῖ τοὺς περιμένει
Ἢ κατάρρα τοῦ Θεοῦ
Κί' ἀριθμὸς ὀλίγος μένει
Διὰ μάρτυς τοῦ χαμοῦ.

13. Τοῦ πολέμου-ὧς ἀντιχάει
Ἢ βροντῇ σ' αὐτὴν τὴν γῆ.
Καὶ ὁ Ἴον νά! κινάει
Εἰς τὴν μάχην νά σμιχθῇ.

44. Μ' ὅλον ποῦ θάρεται ἀλύσσεις
Τοῦ ἐσφίγγαν τὸν λαιμό,
Κ' εἰς τὰ σίδερα ἡ Δύσις
Τὸν κρατοῦσε σφαλιστό,

.....

47.

Ἀλλὰ φεῖ! κείνοι τοῦ φράμα

Στοῦ χειμάρρου τὴν ῥοή
Ἔθεσαν στὸ χῶμα ἀντάμα
Κεῖνται ἄψυχοι νεκροί.

.....

19. Σὰν ποτάμι ἀφ' οὗ φουσκώσει
Ἀπὸ ἄπειρες βροχῆς
Καὶ τὴν πέριξ γῆν πλακώσει
Μὲ πλημυρῆδες τρομερές

20. Εἰς τὸ ρεῖθρο του τὸ πρῶτο
Μ' ἀργοπάτημα νεκρὸ
Καὶ χωρὶς μεγάλου κρότου
Τ' ἀργυρὸ στρέρει νερό.

.....

Ἢ σημάλα τοῦ Σταυροῦ.

25.

Καὶ στὴν σκέπη της μιὰ μέρα
Ν' ἀνατελεῖ φαινή
Σὰν τὸν Ἥλιο στὸν αἰθέρα

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Κ' ἡ Πατρίς μας εἰς τὴν γῆ.

26. Καὶ ἀκτίνας νὰ σκορπίσῃ
Διαρκεῖς τε καὶ λαμπρὰς
Τῆς Εὐρώπης ν' ἀφανίσῃ
Τὰς ἐφήμερους σκιάς.
27. Σὰν τὸν Ἥλιο ποῦ ὅταν θγαίνει
Στοῦ Οὐρανοῦ τὴν ἐρημιὰ
Τῶν ἀστέρων τότε μένει
Ὅλη ἡ λάμψις τῶν νεκρά.
28. Καὶ θωμὸν νὰ ἀνυψώσῃ
Εἰς ἐσέ ὦ Ἐλευθερίᾳ
Κι' ὀλοκαύτωμα νὰ δώσῃ
Τὴν ἐπάρχτον ΣΚΛΑΒΙΑ.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΤΟΥ Α. ΣΑΝΤΡΙΒΙΛΗ.

Ἄφῃσα τὸ θορυβῶδες, πολυσύγναστον πεδίον,
Καὶ ὑπῆγα στοῦ Δραπάνου, τὸ νοιὸν νεκροταφεῖον.
Ἀργυρόχρους ἡ Σελήνη· ἐδυθί·ετο εἰς τὸ πῦμα,

Μόλις κίνησα τὸ ὄμμα.
Εἶδα ν' ἀνοιγοσφαλλῶνται, μαύρου τάφου ψυχρὰ χεῖλη,
Καὶ τὸ φάντασμα ἐξῆλθε τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
Ἐφῆρε μέχρι τῆς κνήμης, μέλανα μακρὸν μανδύαν.
Ἐψηλὸν γιγαντιαῖον, ἐκινεῖτο μ' ἡρεμίαν.
Καὶ τὴν σκελετώδη τείνει, δεξιᾶν του εἰς σημεῖον
Τοῦ νὰ πορευθῶ πλησίον
Ἄλλ' ἀκίνητος ἐστάθην, ὡς ἡ Πομπηίου στήλη,
Καὶ τὸ φάντασμα ἐλάλει τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
« Ἄνθρωποι! μόλις ἐσκέφθην, μόλις ἔρριψα τὸ ὄμμα
Ἐπὶ τὸν γλαυκόχροον αἰθέρα, σὸ πλάτυ τῆς γῆς μας τρῶμα
Καὶ εὗρέθην ἐν τῷ μέσῳ, ὦ! θηρίων φρικαλέων,
Πλὴν μὲ ὄμμα δακρυρρέον
Βοηθὸν ἔτεινον χεῖρα, εἰς ἐμέ γενναῖοι φίλοι,
Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρήνει τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

« Δύο πράγματα τὸν νοῦν μου, εἴλκυσαν ΠΑΤΡΙΣ,
[ΘΡΗΣΚΕΙΑ,

Καὶ τὰ δύο νὰ δεσμεύῃ, εἶδα ἡ ξενοκρατία.
Λεοπάρδαλις φρικώδης, μὲ τοὺς ὄνυχας ἐτοιμούς
Νὰ σπαράξῃ φεῦ! τοὺς δῆμους

Καὶ νὰ τιμωρῇ ἐκείνον, ποῦ ὑπὲρ αὐτῶν ὀμίλει
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΥ
Καὶ τὸ φάντασμα ἐστάθην, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ἢ Χρόνους ἔχουσα μονάχος, δάκρυα ἀπειπιαίας,
Καὶ ἐστέναξα στὴν θείαν, τῆς δυσφόρου μας δουλείας,
Εἰς τοὺς θρήνους ποῦ ἐπλήρουν, ὅλην φεῦ τὴν ἀτμοσφαῖραν

Ἦλπιζα πῶς μὲν ἡμέραν
Θ' ἀνοιχθῇ Ἐλευθερίας, ἀργυρόχρυτος ἡ πόλη·
Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρῆναι τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

ἢ Ἐκπληρῶν χρέη πολίτου, μὲ τοὺς ἄλλους συνενώθην
Κ' εἰς τὸν μαῦρον τῶν Τυράννων, δρόμον ὅρος ἀνυψώθην.
Καὶ ἀντέκρουσα γενναίως, προσβολὰς τὰς ἀπαισίας

Ὅπαδός ἐλευθερίας·
Ἐπραξα ὑπὲρ πατρίδος, ὅτι ὁ καθεὶς ὀρεῖται,
Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρῆναι τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
α Ἐνῷ ἤλπιζα νῆ ἰδῶ ἀμοιβὴν τινὰ στοὺς κόπους,
(Ἀπὸ ξένους ἐλευθέρους, τοὺς Ἑλληνικούς μας τόπους)
Ἦ θρηνώδης τότε ὥρα! τὸ τοῦ Ἄδου φοικαλέον

Σήμεντρον τὸ ἀπειυκταῖον
Τὴν ἐκεῖ μετάβασίν μου, ἔσπευσε νὰ μ' ἀναγγεῖλῃ.
Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρῆναι, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α ὦ! ἡ εἰδησις ἐκείνη, δις μ' ἐφάνη πικροτέρᾳ·
Ὅτε συναισθάνθην δούλος, πῶς θ' ἀφήσω τὸν ἀέρα,
Εἰς τὸ πρόσταγμα ἐκεῖνο, ποῦ μ' ἐκκάλει εἰς τὸν λάκκον

Ἐπὶ τὰς ὅλῃς τοιαύτων

Δούλον φεῦ! μὲ ὑπεδέχθη, μαύρου τάφου πέτρα κολλη,
Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρῆναι, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
α ἸΑ! Συχνάκις ἀφ' οὗ πλέον, ἄρμα τό ἀκτινοδόλον
Εἰς τὰς ὥρας παραδώσει ὁ Εὐνοδόχρυτος Ἀπόλλων.
Καὶ ἡ Ἀρτεμις θηρεύει, εἰς τὰ ὄρη τὰς ἐλάφους

Ἐπὶ τούτου τοῦ ἐδάφους·
Κάθημαι καὶ κλαίω, μέχρ' ἔωσφόρος ν' ἀνατεῖλῃ,
Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρῆναι, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
α Ξένοι φεῦ! μᾶς τυραννῶσι, μᾶς σιδηροδέκουν Ξένοι,
Καὶ ὀλίγοι μητραλοῖται, εἰς αὐτοὺς προσκολλημένοι·
Ἀναζίους ἐλευθέρων, θεσμῶν πλέον μᾶς κηρύττουν
Κ' ὑπὸ νόμους μᾶς ὀρύττουν.

Ὁ Θεὸς ἐλευθερίαν, πότε καὶ ἐδῶ θλ' στελεῖ;
Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρῆναι, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.
α Ἀπὸ τοὺς μακροὺς τῶν κόπους, οἱ λαοὶ ἀπηυδῆμένοι
Ὡς τὸ σῶμα τῆς Νιδῆς, εἶναι ἀπολιθωμένοι.
Ὡς ἡ κεφαλὴ Μεδούσης, ἔφερον ἡ Μοναρχία
Τοὺς λαοὺς σ' ἀκινήσια.

Διὰ τὴν ἀνάπλασίν των, ἔτοιμος ὑπάρχει ὕλη,
Καὶ τὸ φάντασμα ἐθρῆναι τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

α ἸΔΕΟΜΕΝΟΝ ἔργον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Πρόσφυγε ἀπροσδόκητ, νὰ, τὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων.

Αὐτὸ ἤδη προσκαλεῖται, τὸ κενὸν ν' ἀναπληρώσῃ
 Καὶ ζωὴν νέαν νὰ δώσῃ
 Εἰς τὰ ἔθνη. — Ἀλλὰ στέκει φεῦ! ἀκίνητον ὡς στήλη,
 Καὶ τὸ φάντασμα ἐχάθη, τοῦ γενναίου Σαντριβίλη.

ΤΗ. ΚΥΡΙΑ:

Ὁ Ζεῦξις θέλων νὰ ἱστορήσῃ,
 Ἐλένην πάλαι τὴν εὐειδῆ
 Καὶ τὴν εἰκόνα νὰ ἀναθήσῃ
 Εἰς Ἦραν μέλλων τὴν εὐπρεπῆ

Στοχάσθη ὅλας νὰ συνειύσῃ
 Τὰς ὠραιότη-τας καὶ νὰ δώσῃ

Ὡς αὐτὰς τὸ ὄνομα καὶ τὸ σχῆμα
 Τῆς τοῦ Τυγδάρεω θυγατρὸς,
 Ὅστε ἀξίως εἰς ἱερὸν ἔθμα
 Νὰ θέσῃ Ἦρας αὐτὴν ἐντὸς.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ διεσπαρμένα
 Ἐνωσεν κάλλη, ὅλα αὐτὸς
 Ἡ εἰκὼν ἦτο χωρὶς κανένα
 Λάθος — ὥραία ὥσπερ εἰκός.
 Ἡ φύσις εἶδε καὶ ἐταράχθη
 Πῶς ὑπ' ἀνθρώπου χειρὸς ἐπράχθη

Νέα τοιαύτη νὰ υπερβαίνῃ
 Τὰς προκλιθείσας ὑπὸ αὐτῆς
 Ὀκνῇ ναί! πλέον ποσῶς δὲν μένει
 Πηλὸν εἰς χεῖρας λαμβάνει εὐθύς.
 Καὶ μὲ φροντίδα πολλὰ μεγάλην
 Νὰ πλάττῃ ἄρχισεν μὲ σπουδὴν
 Νέαν ὠραίαν ὑπὲρ τινα ἄλλην
 Κι' Ἀγγέλου δίδει σ' αὐτὴν μορφὴν.
 Τὴν ἐτελείωσεν, ὑπερχαίρει
 Καὶ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Πλάστου φέρει;

Τὸ ὑπερθαύμαστον τέχνημά της
 Καὶ λέγει. Πλάστα! ἀνὴρ θνητός,

Ἐκείνην ὥραιστάτης,
 Νὰ γίνῃ δημιουργός.

ὦς Καλλιτέχνης τὴν ζωγραφίαν
 ὦ ! πόσον ἔκαμιν ἐντελῆ.
 Ἀλλὰ προτῆψεν σ' ἐμὲ ἀτιμῖαν
 Ἀνώτερος μου δειχθεὶς πολὺ.
 Ἐγὼ δὲ θέλουσα νὰ τηρήτω
 Ἀξιοπρέπειαν — νὰ ἀρχίσω

Ἐκρίνα ἤδη ὡς πρόσφορόν μου,
 Πλάσματος νέου κατασκευὴν
 Ἰδοὺ σοὶ φέρω τὸ προϊόν μου
 Ἐμφυσησέ του Σὺ τὴν πνοήν.

Εἶπεν — εἰς χεῖρας λαβὼν ἡδέως
 Ὅ Πλάστης Ἀγαλμα τὸ καλόν
 Καὶ ἐμφυσησάς σ' αὐτὸ εὐθίως
 Ἀνθρώπου δίδει ὀργανισμόν.

Αὐτὴν λαμβάνει ἡ φύσις τότε
 Κράζουσα δόξαν εἰς Θεὸν δότε,

Κι' εὐθυνομένη εἰς τὸν Πλανήτην
 Τῆς μικρᾶς γῆς μας περιχαρὴς
 Ἀκολουθεῖτο ἀπὸ κομήτην
 Ἐρυθροχοροῦ τινὸς ἑατῆς.

Εἰς τὸν αἰθέρα σταθμιζομένη
 Μακροῦς αἰῶνας ἔμειν' αὐτὴ,
 Πῶς καὶ φαίνεται περιμένει,
 Διὰ νὰ ρίψῃ αὐτὴν σ' τὴν γῆ.
 Ζητεῖ ἀξίαν ν' εὐρῇ γαστέρα
 Νέας τοιαύτης νᾶναι μητέρα

Εὖρ — τὴν ρίπτει — κυοφορήθη
 Ναὶ ! εἰς γαστέρα μίαν χρυστῇ
 Κ' ἡ Κόρη ἐκείνη ποῦ ἐγεννήθη
 ὦ Ἐρωμένη μου εἴσαι Σὺ.

Η ΘΑΛΙΨΙΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΝΙΑΔΟΣ.

Ἀπὸ τὴν ἄμαξαν τοῦ Ἥλιου
 Εἶχον οἱ ἴπποι ἀποζευχθῇ
 Ὡς τέρμα φθάσαντες τοῦ σταδίου
 Καὶ ἤδη εἶχεν ἐπεκτανθῇ

Ὁ μέλας πέπλος εἰς τοὺς αἰθέρας
 Τῆς φιλησύχου Θεᾶς νυκτός
 Καὶ ἀμιλλᾶτο πρὸς τοὺς ἀστέρας
 Ἐκτετατὴν τὸ χλωμόν φῶς.

Οὐτε τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου

Κινεῖ τὰ φύλλα τῶν ελαιῶν

Οὐδὲ τὸ βρύχιμα τοῦ πολέμου

Σαλεύει ἄνω τὸν Οὐρανόν.

Πάντα ἀκίνητα — ἡρεμῖα

Στὸ πᾶν βαθεῖα ἐπικρατεῖ

Μὴ μόνον πᾶλλει μία καρδιά·

Μία στενάζει μία θρηνεῖ.

Ἐ τῶν στεναγμῶν της τίς ἡ αἰτία ;

Τῶν θλίψεων της τίς ἡ πηγή ;

Πόθεν ἠνοίχθη εἰς τὴν καρδιά,

Λύτης τοιαύτη φρικτὴ πληγή ;

Εἰς μόνος λόγος ἀπὸ τὰ χεῖλη

Μὴ μόνον λέξεις ἐκφραστικὴ

« Εἰπέτε φίλοι εἰπέτε φίλοι

Ποῦ εἶν' ἐκεῖνος ποῦ κατοικεῖ ;

« Εἰς τὰ σχολεῖα πρὸς φωτισμόν του ;

ἢ σ' τοὺς πολέμους δόξης πηγὴν ;

Φεῦ ! στοὺς αἰθέρας τὸν Ἀγγελόν του,

Ἐλαβ' ὁ Πλάστης φρονῶν τὴν γῆν.

ΤΟ ΠΑΡΟΝ.

Μὴν ὀργιστὴν γῆς δὲν μ' ἀφῆκαν

Νὰ σκεπάσῃ τὸ κορμὶ μου,

Καὶ ἐδυσμεύθησαν βιαίως

Καὶ αὐτοὶ οἱ στεναγμοὶ μου.

Κι ἂν τὸ στόμα μου ἀνοίξω

Νὰ ῥωτήσω διατί ;

Ἡ ἀγχόνη θέλει εἶσθαι

Τιμωρία ἀρετῆς.

Περπατῶ μέσα στοὺς δρόμους,

Μοναχὸς συλλογισμένος.

Ἀπ' ἐμπρὸς μου, να ! διαβαίνει

Εἷς αὐθέντης τεντωμένος.

Εἰς τὴν θέαν μ' ὁ γεννάδας,

Ὡ καυχᾶται καὶ γελᾷ,

Τοῦ χαράττεται εἰς τὰ χεῖλη,

Ἐν « τοὺς ἔχω σὰν καλὰ ».

Εἷς μικρὸς ὑπαλληλίσκος,

Εἰς τὴν θέαν μου συρίζει·

Καὶ εἰς τὴν θέαν μου τὰ γρόσια,

Ἐμπροστὰ μου κουδουνίζει.

Ἄλλος πάλιν διπλωμάτης

Μετερονίχος θαυμαστός
Διαβαίνει ἀπὸ σιμά του,
Χαιρετῶνται φιλικῶς.

Βλέπω Δημοσιγράφους,
Τοὺς ποτὲ φιλελευθέρους,
Στερλινοῦλές νὰ λαμβάνουν,
Τῶν τυράννων μας ἐκ μέρους.

Κί' ἓνα σμῆνος κατασκόπων,
Εἰς τοὺς δρόμους περπατεῖ,
Κί' ὅτι ἀκούσει, δὲν ἀκουτεῖ,
Τοὺς τὸ σώνει εἰς τ' αὐτί.

Βλέπω ἄλλους νὰ λαμβάνουν,
Ἀμοιβὰς πολλὰ πλουσίας.
Διὰ τὰς κατὰ πατρίδος,
Συγερὰς των προδοσίας.

Εἰς τὰς φυλακὰς ἀθώους, —

Δὲν ἀπέραςε στιγμή,
Εἶδα νὰ παρεξηγῶνται,
Ὅμματάι, στεναγμοί.

Καὶ εἰλικρινεῖς δὲν βλέπεις ;

Ἴσως τις μὲ ἐρωτήσῃ,
Στὰ ξηρόνησα τοῦ λέγω,
Μίαν στιγμὴν ἄς θεωρήσῃ.
ὦ! γεμάτα θὰ τὰ ἔδῃ,
Νῆναι ὅλα ἀπ' αὐτοὺς, (α).
Ποῦ εἰς τοὺς μαύρους, ἀντιτείνουν,
Τῶν τυράννων μας σκληροῦς.

Εἰς αὐτὴν τὴν κοινωνίαν,
Ἢ πρέπει τινὰς νὰ ᾔναι
Ἐπηρετῆς τῶν τυράννων,
Ἢ ἐξόριστος — Σὺ κρίνε.

Ἄν τὸ τελευταῖον εἶναι,
Συμφερότερον εἰς ἐμέ,
ὦ! δὲν δύναμαι ν' ἀκούω,
Νὰ ἡχῶσιν οἰμωγαί.

(α) Ὑμεῖς ὦ μεγάθυμοι I. Μομφεράτε καὶ Ἡ. Ζερβὲ
προκρίνετε μᾶλλον τήκεσθαι ἐπὶ τῶν ξηροσκοπέλων, ἢ κύπτειν
τὸν κόλπον ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας. Ὑμεῖς Δ. Δαυῆ, Μ.
Κουρβαντίη καὶ I. Μανρωτάκη ἐκουσίως ἐξορίσθητε, καὶ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑἰΘΟΥΣΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΑΦΟΣ.

Εἶναι νύξ! καὶ εἰς τὸν θόλον θαμφοféγγει ἡ Σελήνη,
Ἐπὶ μαύρων τάφων τρέμον, καὶ θολὸν τὸ φῶς ἐκχύνει.

Κρυπτομένη εἰς τὰ νέφη,
Φκεινὴ ἀκτινοβόλος, πότε πάλιν ἐπιστρέφει.

Στίλβουσι δὲ οἱ ἀστέρες, εἰς τὴν ὄψιν τοῦ ἀπείρου,
Ὡς ἀδαμαντες ὠραῖοι τιμαλφεῖς λίθοι Σαπρείρου.

Θείου δώματος οἱ λύχνοι
Καὶ λευκόφαια Κομήτης, ὅπισθεν ἀφίνει ἔχνη.

Εἶναι νύξ! . . . γαληνιαῖα Ποσειδῶνος τὰ πεδία·
Καὶ τὴν γῆν ὅλην κατέχει, σιωπὴ καὶ ἐρημία.

Φεῦ! περιπλανῶμαι μόνος,
Κ' εἰς τοῦ φίλου μου τὸν τάφον, ὕμνον ψάλλω ἀηδόνας.

Εἰς τὸν λίθον γονατίζων, ἑρρίψα τὸ βλέμμα κρόον
Εἰς τὸ πένθιμον ἐκεῖνο, πέριξ μου νεκροταφεῖον.

μακρὰν φίλων καὶ συγγενῶν ζῆτε, ἵνα μὴ βλέπετε τὰς σάρ-
κας τῶν ἀδελφῶν Σας σχιζομένας, ὑπὸ τὴν μάστιγα τοῦ Ξένου.

Πλὴν ἐπὶ τέλους χαίρετε ἰονοὶ οἱ προστάται,

Πνοὴ αἰωνιότητος ἐπάνω σας πλάγεται.

Κ' εἰς τὰ εἶδη τῆς ἐρήμου.
Ἀνεζήτουν τὴν εἰκόνα μορφῆς φίλης καὶ γνωρίζου.

Ἀλλὰ ἄλλο τι δὲν εἶδα, ἢ ἀπέραντους ἐκτάσεις,
Καὶ ἔν πλοῖον ἀρμενίζον, εἰς τὰ νῶτα τῆς θαλάσσης,
Καὶ μὲ οὐρίον τὸ πνεῦμα,
Ἦσυχά νὰ διασχίξῃ τὸ γαληνιαῖον ῥεῦμα.

Ἐμακάρισα τὴν τύχην, τῶν εἰς πέλαιος πλεόντων,
Μετ' ὀλίγον εἶπα φθάνουν, στάς ἀγκάλας συγγενῶν των
Ὁ ἀποθανὼν δὲ μόνος

Πλέον φεῦ! δὲν ἐπιστρέφει, μέχρι τέλους τοῦ αἰῶνος.

Ο ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΟΣ.

Εἰς τὰ ἀχανῆ πελάγη, τῆς πικρᾶς μελαγχολίας,
Ἐβουθίσθην . . . ἐβουθίσθην καὶ πῶς θέλει ὑποφέρω;
Τὴν εἰκόνα Σου πατρίς μου, εἰς τὰ στήθη παντοῦ φέρω.
Πλὴν . . . ποτὲ δὲν θέλει φθάσω, εἰς λιμένα εὐθυμίας.

ΤΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Φεῦ! καὶ τὰ νύκτα προσβάλλει; ἤχοῦν φθόγγοι ἀηδόνων
Φεῦ! καὶ τὰ νύκτα προσβάλλει; ἤχοῦν φθόγγοι ἀηδόνων

Ἰατ' εἰς μελαγχολίαν, πλειοτέραν μὲ ἀφίνει ;
 Ἰατὶ εἰς τὴν καρδίαν, χορδὰς ἔχω λύπης μόνον ;

ὦ ! ἀπόρρητον . . . ἃ ὄχι καὶ μυστήριον δὲν εἶναι
 Τῆς δουλείας μου μὲ τήκουν, αἱ φθοροποιαὶ ὀδύνας

Τῆς Πατρίδος μας αἱ Κόραι, μὲ τὰς κρινολεύκους χεῖρας
 Στέφουσι μ' εὖσσμα ἀνθη, τοὺς καλοὺς αὐτῶν ἰούλους,
 Ἀλλὰ ὅταν συλλογοῦμαι, ὅτι θὰ γεννήτουν δούλους
 Τὰ δακρύβρεκτ' ὀμματά μου ὁρῆς ρίπτουσι σπινθήρας,

Ἰδε!... Ἰδε τυραννίαις, χεῖμαρβρος τρέχει λυσσώδης
 Πᾶν τὸ ἀνθιστάμενόν τῳ, ὥσπερ καταφνίζει.

Πλὴν τὴν τέφραν ἐλευθέρων, ἶδε ἡ αὖρα
 [πῶς ρίπτει.

Φέγγει... ἑλέπω τὴν δουλείαν, καὶ φωνάζω μανιώδης.

Τὴν κιθάραν σου νὰ ψάλλω, στιγμὴν μίαν δός μοι Αἴνε
 Τῆς δουλείας μου μὲ τήκουν, αἱ φθοροποιαὶ ὀδύνας.

Ἀ!... ἐλθὲ ἐλθὲ σιμά μου, Σὺ ὃ φάσμα τοῦ θανάτου
 Μὲ τὸν μέλανα μανδύαν, καθύψον τὴν κεφαλὴν μου
 Εἰς τὰς σιδηρὰς σου χεῖρας, ἐλθὲ λάβε τὴν ψυχὴν μου.
 Ἐβαρύνθην καὶ τὸν Κόσμον, καὶ τὰ μαύρα θέλητρά του.

α Εἰς τὴν δούλην κοινωνίαν, κλίνε, κλίνε τὸν αὐχένα
 Μὲ ἐκείνην συμμορφώσου,, ἐὰν θέλῃς ν' εὐτυχῆσῃς π.
 — Φωνὴ ποίης πρὸς τὴν ἡλθε; — διὰ νὰ μὲ θορυβήσῃς,
 Φύγε! φύγε! δὲν ἀκούω, οὔτε Σέ, οὔτε κανένα.

Στὴν πικρὰν ἀνάμνησίν μου, καὶ Σὺ φίλε! δάκρυ χύνε
 Τῆς δουλείας μου μὲ τήκουν, αἱ φθοροποιαὶ ὀδύνας.

Δύναμαι νὰ 'πῶ ὅτ' εἶμαι, εἰς τὰς δυστυχίας ξένος;
 Τὴν πατρίδα μου ὅταν βλέπω, εἰς τὰς χεῖρας τῶν δαμίων
 Αἱματόφυρτα ἐδάφη;... παντοῦ θέαν ἐρείπιων,
 Καὶ πολίτας, φεῦ! ἀστέγους, μένω ἀπολιθωμένος.

Ἀπὸ βράχους ὅπου ἔρχει, τοῦ ὠκεανοῦ τὸ κύμα,
 Ἦλθεν ἕνός εἰς τὴν γῆν μας, ἀπὸ ὄρη παγωμένα,
 Τὰς ὥραις πεδιάδας, εἰς λαγκαθία μαυρισμένα,
 Ἀλλάξεν !... ἡ γῆ στενάζει, στὸ τυραννικόν του βῆμα.

Λυπηρὰ Μοῦσα σιμά μου, στιγμὴν μίαν ἔτι μείνε,
 Τῆς δουλείας μου μὲ τήκουν, αἱ φθοροποιαὶ ὀδύνας.

Ἄλλοτε σιμῶν ἡ Μοῦσα, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνθρώπων
 Ἐψάλλετο καὶ Σὺ ὁ γὰρ ἐμεῖς, τὸν υἱὸν τῆς Κιθαρραίας,
 ΤΑΚΤ. ΒΑΤΕΙΟΣ
 ΕΡΜΟΥΛΑΝΤΗΣ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Μ' ἔθελγεν ἡ παρουσία, τῆς καλῆς μου Ἑρασμίας·
Καὶ ῥοδοστεφῆς Κιθάρα, μαγικὸν ἔχυνε τόνον.

Δυστυχία!... Φεῦ! τὰ πάντα, νῦν ἀθρόως μετεβλήθη
Καὶ στιγμὰς τὰς χαρμωσύνους, διεδέχθη ἡ πικρία·
Ἄ!... τὸν ἔρωτα εἰς μῖσος, ἔλλαξεν ἡ Ἑρασμία·
Κι' ἐγὼ; τύπτω μανιῶδες, ἐρωτοπληγμένα στήθη.

Δι' ἐμὲ πλέον ὦ φίλοι! φεῦ! δὲν βλέπω εὐτυχίαν
Ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω, ὦ Πατρίς ἔχε ὑγείαν.

Οἱ ὀλίγοι ἐστεμμένοι, τῶν λαῶν οἱ δολοφόνοι,
Σὲ ἰδούλωσαν πατρίς μου, εἰς τοῦ ξένου τὰς ἀλύτσεις,
Μὴ λυπῆσαι! μὴν ἡμέραν, τὸν ζυγὸν θὰ ἀποσείσεις
Ἰσονόμους τὰς Ἀθήνας, θ' ἀνορθοῦν Τυραννοφόνους.

Ὡς ἐν μέσῳ τῆς ὀμίχλης, φαεινὸς ὁ Ἐκκεβόλος,
Ἀνατέλλει, καὶ τὰ νέφη, ἐν τῷ ἅμᾳ διαλύει.
Τὴν δὲ λάμψιν τῶν ἀστέρων, μικρά τις ἀκτίς τοῦ τβύει,
Καὶ σὺ οὕτω ἀναλάμψεις, ὦ Πατρίς ἀκτινοβόλος.

Δι' ἐμὲ ὅμως ἐγράφη, νὰ μὴν ἴδω εὐτυχίαν
Ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω, ὦ Πατρίς ἔχε ὑγείαν.

Βλέπω, βλέπω εἰς τὸ μέλλον, Νεολαίαν ἐλευθέραν,
Ἐπὶ τῶν τειχῶν ὑψούσαν, τῆς Ἀγίας μας Σοφίας,
Κυανόλευκον Σημαῖαν, καὶ ἐκ βάθους τῆς καρδίας
Πρὸς Θεὸν νὰ ἀπευθύνῃ, προσευχὴν τὴν καλλιτέραν.

Καὶ τῆς Παλιγγενεσίας, Φοῖνικα μυστηριώδη
Ἐπὶ τῶν μικρῶν μας Νήσων, νὰ ἐκτείνῃ τὰ πτερὰ του.
Βλέπω, βλέπω, φρικαλέον, καὶ τὸ φάσμα τοῦ θανάτου
Τοὺς Τυράννους μας νὰ ῥίπτῃ εἰς μὴν λήμνην ἀσφαλτώδη.

Δι' ἐμὲ ὅμως ἐγράφη, νὰ μὴν ἴδω εὐτυχίαν
Ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω, ὦ Πατρίς ἔχε ὑγείαν.

Ἀποθνήσκω, εἰς τὸν τάφον, ὦ! μὴ κλαύσης Ἐρωμένη
Μὴ πικρὰς πλέον σοὶ φέρῃ, τὸ ὄνομά μου ἀναμνήσεις.
Μὴν εἰς πένθιμον κιθάραν νεκρικὰς χορδὰς τανύσης
Τύχη, τύχη λαμπροτέρα, εἰς τὸ μέλλον σὲ προσμένει.

Ἄ! ἐλθέ νὰ σὲ φιλήσω, πυροβόλον μου ὦραϊον,
Τὸ πικρὸν δὲ φίλημά μου, ὦ! μὲ σφαίραν τὴν πυρίνην,
Ὡς περ ῥόδον πορφυρόχρουν, κόμισέ το εἰς ἐκείνην,
Καὶ ἐν θούμῳ τῷ ἐπένετο, νὰ τὸ ἔχη τελευταῖον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἈΘΕΟΥΠΟΥ

Ἀποθνήσκω, ἀποθνήσκω, νῦν εὐρίσκω εὐτυχίαν,
Ἐρωμένη ἐνθυμοῦ με, ὦ Πατρίς ἔχε ὑγεί.

Ἡ ΑΘΛΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΜΟΥ.

Εἰς τοὺς μελανούς σου κόλπους, μεῖ ἐδέχθης Δυστυχία
Τὸν ἰόν σου μοῖ ἐνστάζεις, ἀπ' τὴν πρώτην ἡλικία.
Ἡ φρικώδης δεξιὰ σου, εἰς τὸ ἀφρισμένον κύμα·

Αἰωνίως με βυθίζει·

Κεῖ ἂν στήν ἐξοδὸν τολμήσω, νὰ κινήσω βραδὺ βῆμα·
Πολεμία εἰμαρμένη, ἐναντίον μου, μανίζει.

Ἀπ' ἐδῶ ἐκεῖ με σπρώχνει, ἄθλιο;! ποῦ θέλω φθάσει·

Φρίκη! τίς εἰς τὰ δεινὰ μου

Ἀνακούφησιν θὰ δώσει; πότε ἡ λύπη θὰ περάσει

Ἀπ' τὴν στενοῦσαν καρδίᾳ μου·

Φαντασία! σ' ἄλλους δίδεις ἀνακούφισιν γλυκίαν,
Εἰς ἐμέ δὲ ἐπαυξάνεις, τὴν φορικτὴν μελαγχολίαν.

Φάσματα μυρία πλάττεις, φάσματα μοῖ παρασταίνεις
Καὶ κατάμαυρα ἐνδυμένη, τρομερὸν μέλλον ἐμφαίνεις.

Ἐναντίον ἐμοῦ μόνου, διατὶ μανία τόση;
(Πλὴν με ὅλα τὰ δεινὰ μου, οὐδεὶς θέλει με δουλώσει).

Ἡ σωματοφθόρος λύπη, φεῦ! τὴν ὄψιν μου σκιάζει
Καὶ φαρμακευμένα βέλη, ἐναντίον μου τινάζει.

Εἰμαρμένη! θεὸς νὰ ἴδω, ἕως ποῦ θὰ καταντήσει

Ἡ τοσαύτη σου μανία,

Πλὴν, ἂν τις δυστυχισμένα, εἰς τὸν κόσμον ἐδῶ ζήσει,
Εἰς τοῦ Ἀβραάμ τοὺς κόλπους, τὸν προσμένει ἡ εὐτυχία.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΕΟΥΡΟΥ

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ.

‘Ποῦ πηγαίνετε Γαλάται; ποῦ ὧ τέκνα Παλμερστώνων;
 ‘Στὰ νερά τῆς Σαλαμῖνος, στὰ πεδία Μαραθῶνος;
 ‘Νὰ δεσμεύητε τὰ τέκνα, τῆς ‘Ελληνικῆς εὐκλείας·
 Τὸν σαθρὸν στήνοντες θρόνον, τῆς κτηνώδους τυραννίας;
 Εἰς τὴν θέαν σας τὰ πάντα, ὦ! κλονοῦνται καὶ σαλεύουν
 Καὶ φρικτῶς βαρυβοῶντα μὲ ἄρ᾽ αἶς συνοδεύουν.

‘Ἡ σκιὰ τοῦ Κυναιγεῖρου, ἄφησε τὴν παραλία,

Εἰς τὴν θέαν σας καὶ τρέχει

Εἰς τὰ ὄρη καὶ πεδία,

Καὶ πυρσὸν σπινθοβολοῦντα, εἰς τὴν μίαν τῆς χεῖρα ἔχει

Κ’ εἰς τὴν ἄλλην μακρὸ ξίφος, σείοντα βροντοφωνεῖ,

Κ’ ἡ φωνὴ τῆς ἀντηχάει, ὥς νὰ πῆπτουν κεραυνοί.

α Πέρσαι ἄλλοτε μυρίας, ἐπιβαίνοντες τριήρεις

Λίφνης ἔπесον ξιφῆρεις·

Καὶ τῶν ἀνετοιμάστων,

Ἄφησαν ὁμῶς ἐνταῦθα, καὶ τὰ πλοῖα καὶ σκηπὲς τῶν.

Καὶ ἡ θάλασσα ποῦ εἴσθε, ἀπὸ πτώματα ἐχώθη
 Καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν μόνος, εἰς ὀλκάδα διεσώθη.

Εἶδον τοὺς Γαλάτας Βρένους, νὰ σκεπάσωσι τὰ ὄρη,

Μὲ στρατοὺς γεγυμνασμένους·

Ἄλλ’ ὁ Ἄρης τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἀπέσειτε τὸ δόρυ
 Τοὺς ἐχθροὺς στὸν ἄδην, εἶδον σύσσωμας βυθιζομένους

Ἄ! ἂν στρέψητε τὸ βλέμμα,

Τὰς κοιλάδας θὰ ἰδῆτε ἀχνιζούσας ἀπὸ αἷμα.

Ἀλλὰ ρίψασα ἡ Ἔρις τὸ καλλίμορφόν της μῆλον,
 Διεχώρισε τὰ τέκνα τῶν πατέρων καὶ μητέρων,

Καὶ τοὺς φίλους ἐκ τῶν φίλων

Φαρμακεύσασα, φεῦ! οὕτως ἀνδρῶν γάλα ἐλευθέρων,

Κ’ εἰς τὰς χεῖρας τῶν τυράννων

Παρεδόθημεν Ῥωμαίων, Ἐνετῶν καὶ Μουσουλμάνων.

Παροῦσα ἐστὶν ἡ ἐλευθερία, ἡ Ἑλλὰς τοσοῦτων χρόνων
 Παροῦσα ἀνίστηται, εἰς τῆς δόξης τῆς τὸν θρόνον.

Ἄλλ' ἐνῷ κυανολεύκους, εἰς τὰ τέκνα της ἀνοίγει.
 Πτέρυγας, καὶ καθεὶς θέλει, εἰς αὐτὴν νὰ καταφύγῃ.
 Οἱ προστάται φεῦ! τῶν φώτων, οἱ ἐφευρεταὶ τῶν δόλων,
 Τὰς θαλάσσας της βαρύνουν μετὰ μυριόλμων στόλων.
 Καὶ ζητοῦν νὰ καταπνίξουν, καὶ αὐτὴν της τὴν πνοὴν
 Στὸ ψυχorrάγοῦν των τέρας, ἵνα δώσωσι ζωὴν.
 Αἶσχος! πρὸς Ὑμᾶς ὦ Ἀγγλοὶ! αἶσχος τέκνα Σεριδάνων
 Ἐτὶ ἐφέρατε τὸν ἥχον, τῶν πολεμικῶν τυμπάνων,

Σὴν πολυπαθὴν Ἑλλάδα;

Ἐπὶ ἀδύνατον ἐν ἔθνος, τί κακώσεις προξενεῖτε,

Ἐτὶ δολίως προσπαθεῖτε,

Νὰ ροφήσητε τοῦ ἔθνους, καὶ τὴν ἔσχατὴν ἱκμάδα;

Τί πρὸς χάριν Κορανίου,

Ἐκαλύψατε μὲ πλοῖα, τὰ νερὰ τῆς Μεσογείου;

Βοηθεῖτε! βοηθεῖτε, τὸν ἐχθρὸν τῆς ἀληθείας·

Ἄλλ' ἡμέρα πλησιάζει.

Καθ' ἣν τέμενος ὑφοῦται, τῆς Θεᾶς Ἑλευθερίας.

Κι' ἔνα τύραννον καθένεας, στὸν βωμόν της σφαγιάζει,
 Στῶν τυμπάνων σας τὸν ἥχον, τῶν Βυρῶνων αἱ σκιαί,

Ἐύπησαν ἐκ τῶν μνημάτων,

Τῶν ἀνέμων αἱ πνοαί·

Στὸν λαὸν τῶν Ἀγγλων φέρουν τὰ φρικτὰ παράπονά των

Καὶ τοῦ Κάνιγγος τὸ μνημα·

Ἦνεώχθη κ' ἡ σκιά του, ἐδυθίσθη εἰς τὸ κῦμα.

.

.

Ἐπὶ τὰς χώρας Σας Γαλάται, ἔτι δὲν ἠχολογεῖ,

Τ' ὄνομα τοῦ Αἰφραγέττου, τοῦ Ρουσσώ καὶ τοῦ Βολταίρου

Μιραβώ καὶ Ῥοβεσπέρου; —

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ

Πολεὶς ἀληφέντα πάντα, τοῦ θανάτου ἡ σιγὴ;

Ναπολέων συλλογίσου,

Ὅτι ἡ Ἑλλάς μας εἶναι, ἡ ἀνέκαθεν παρίς σου. (α).

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Πάντοτε οὔτε ὁ οὐρανός, εἶναι κεκαλυμμένος,
Με σύνεφιν ὡς τὸν ἄνθρωπον ποῦναι συλλογισμένος.
Οὐτ' ἀφρισμένα κύματα, στὴν θάλασσαν κινάει,
Ὁ μελανόθριξ Ποσειδῶν, καὶ τὰς ἀκτὰς κτυπάει.
Οὔτε ἡ κρυερὰ χιὼν, τὰ ὄρη μας λευκαίνει,
Πάντοτε ἀλλὰ καὶ συχνά, ὁ Ἥλιος μᾶς θερμαίνει.

(α) Ὁ δαιμόνιος τῆς Νέας Ἑλλάδος ποιητὴς Α. Σούτσος ἀπέδειξεν ἐναργῶς ἐν τῷ Περιπλανημένῳ, τὴν Ἑλληνικὴν κατὰ γωγὴν τῶν Βογαπαρτῶν.

Καὶ δροσερὸς ὁ Ζέφυρος, στὴν αὔραν κυματίζει,
Ξανθὰ ὀλόχρυσα μαλλιά, καὶ ταῖς καρδίαις ῥαγίζει.
Καὶ κάποτε τὰ κύματα παύουσι τοὺς πολέμους,
Καὶ μὴν μικρὰν ἀνακωχὴν κάμνουν μὲ τοὺς ἀνέμους.
Καὶ μὲ στεφάνι ῥόδινον λαμπρὰ ἡ ἡμέρα εὐγαίνει.
Κι' ὡς ἐρασμία ἐραστὴν τοῦς ἐπὶ γῆς εὐφραίνει
Ἄλλ' ἐγὼ πάντοτε ὁ αὐτὸς, στενάζω καὶ λυποῦμαι.
Διότι ἀπὸ ἀνυπόφορα πάθη καταπονοῦμαι.
Καὶ ἤδη θρῆνος διετὴς τὰ σπλάγχνα θά μοῦ φθείρει.
Κι' ὁ ἔρωσ σου σκληρότατη, στὸν τάφον θά μὲ σύρει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ ΤΙΝΟΣ.

Ω Δ Η.

Ἄλλὰ τί μοι τῶν ἥδος, ἐπεὶ φίλος ὦλεθ' ἑταῖρος,
Πάτροκλος τὸν ἐγὼ περὶ πάντων τῶν ἑταίρων,
Ἴτον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα.

(Ὅμηρου Ἰλιάς Σ, στίχ 80—82—)

Ὡς λευκὸν ῥόδον μόλις ἀνθίζον
Τὰ περίξ μέρη καταστολίζον.

Ἡ χεὶρ ἐκκόπτει παιδὸς μωροῦ.

Προὔλιγος ἦτο καὶ νῦν ἐχάθη
Καὶ σὲ ὦ φίλε! ἡ σκληρὰ σπάθη.

Θανάτου θέρισε πρὸ καιροῦ.

Θλίψις! στὰ σπλάγχχνα τῆς γῆς ἐχώθης
Ἄωρος, φίλε! μόλις ὠρθώθης.

Μόλις ἐφάνης σ' αὐτὴν τὴν γῆν.

Κι' εἰς τῶν φιλοῦντων σε τὴν καρδίαν
Ὁ θάνατός Σου φίλε! καιρίαν

Φεῦ θαυμάσιζε τὴν πληγὴν.

Ἀειστενάζων, ἀνεμοτρέχω
Καὶ τὸν σὸν τάφον ὦ φίλε! βρέχω.

Μὲ δάκρυ πύρινον, καὶ θερμὸν

Καὶ ἐπ' ἐκείνου εἶθε ν' ἀρήσω
Ἐκ τῆς γῆς ὅτε ἀναχωρήσω.

Τὸν τελευταῖον μου στεναγμὸν

Ἢ τὴν ψυχρὰν κόνιν πρὸς τί ταράττω;
Καὶ τὴν ψυχὴν μου πρὸς τί σπαράττω;

Μὲ τοὺς ἀκαίρους τούτους κλαυθμούς

Ἢ τί θολὸν ὕδωρ ὡς τρυγῶν πίνω
Κι' ἐκ τῶν βλεφάρων ἀφθόνως χύνω.

Δάκρυα μαῦρα εἰς σταλαγμοὺς.

Φίλε! εἰς δόμους τοὺς Οὐρανίους

Ὡς ἐπὶ τὴν ἀσπίδα μετὰ τοὺς ἁγίους
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑἰΘΟΥΣΑ ΠΟΛΕΩΣ
Ὁποῦ Ἀρχάγγελοι Ὁσσανῶ.

Μύριοι ψάλλουσιν ὁμοφώνως
 Ὅπου ἀκούεται ταυτοχρόνως.
 Νὰ μελωδῶσι, θεῖα πτηνά.

Ἄλλ' ἀναπαύου μέχρις αἰώνων
 Τῶν παιδικῶν μου σύντροφε χρόνων.
 Ψυχὴ ἀθῶα καὶ καθαρὰ

Κι ἡ γῆ ἐκείνη ἣτις ἐγκρύπτει
 Τὸ ἄπνουν σῶμα σου καὶ καλύπτει.
 Εἴθε νὰ ᾔται τις ἐλαφρά !

Η ΝΗΣΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ.

Ὅσπερ Ναις εἰς καθαρὰ
 Διαιυγὴ ρύακος νερά

Τὰ λευκὰ μέλη λούει
 Καὶ γύρω τὸν ψιθυρισμὸν τοῦ βρέματος ἀκούει
 Οὕτω καὶ Σὺ! ὦ εὐκλεῆς Νῆσος Κεφαλληνία.
 Εἰς Ποτειδῶνος λούεται τὰ ἀλμυρὰ πεδιά.
 Ὅτε ἀνεμοταρᾷττονται, τὰ νῶτα τοῦ πελάγους.
 Ἀκούεις εἰς τὰς Σὰς ἀκτὰς, κυμάτων τυὺς πατάγους.
 Κ' οἱ ἄνεμοι συρίζοντες, εἰς δάση τῶν ἐλάτων.

Φαίνεται πῶς θρηνοῦσι.
 Τὰ τρομεράς βασάνους Σου. — κι' εἰς τὰ φυτῆματά των
 Τὸν Πλάστην πῶς ὕμνοῦσι.

Ὡς Γίγας μαρμαρόστηθος, ἐπὶ τοῦ Σοῦ ἐδάφους.
 Ὁ Αἶνος μέχρι νεφελῶν, ὑψώνει τοὺς κροτάφους.
 Διάδημα Σαπφείρινον, τὴν κεφαλὴν του στέφει.

Κι ἡ αὔρα τοῦ Ζεφύρου
 Ὅσπας χιλίας πέριξ του, εὐώδεις περιστρέφει.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΗΚΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΤΡΙΟΥ

Τὸν μισχοδόλου μύρου...

Εἰς γλυκοκαλαρίζοντα, ὕδατα μικρᾶς κρήνης·

Ἐκαθεζόμεν ἑν καιρῷ νυκτερινῆς γαλήνης.

Ἐν μέσῳ πυκνοσκίων

Δαφνῶν γλυκὺς ἀκούετο, κλαυθμὸς ἀηδονίων·

ὦ Αἴνος τότε ἀνέκραξεν, στοὺς πόδας σου κυλίνονται

Αἰῶνες, ἔτη, καὶ καιροί, αἱ κορυφαί σου σείονται

Ἐπὶ σφοδρῶν ἀνέμων

Ἄλλ' εἰς τὸ μέσον ἄκαμπτος, καὶ νικητὴς πολέμων

Προβαίνεις τρισυρίων

Οὐδόλως δέ σέ ταπεινοὶ τυράννου ὁ βραχίων

ὦ Κόρη ῥοδοδάκτυλος! ποσάκις τὴν ἀγκάλην·

Ἀφίνουσα τοῦ Τιθωνοῦ ἐφώτισας μεγάλην.

Τὴν δόξαν Κεφαλληνῶν.

ὦ Σὺ! τοὺς εἶδες τρέχοντας, ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων

Ἐς τὴν Τουρκομάχον πάλην

Ἐτρέχον ἀποσπώμενοι, ἀπὸ Μητρος ἀγκάλην

Ἀλλὰ, ὦ φρίκη! Τύραννος πατήσας ὤδε πόδα

Κατέκτησε τριμελίνα, τὰ ἀγλαὰ μας ῥόδα

Τοὺς τρισαθῶους γέλωτας, μετέβαλλεν εἰς θρήνους

Μὲ μάστιγα τὰς Σὰς πλευράς, σχίζων τὰς λευκοκρένους

Πατρίς δυστυχεστάτη!

Περιεχύθη γύρω σου ὁμίχλη βαθυτάτη

Κιθάραν μελαγχολικὴν εἰς δάση θλιβοκρούων

Τὸν ἤτυχον ψιθυρισμὸν, τοῦ ῥάκος ἀκούων

Καὶ τὴν ἀρχαίαν δόξαν σου, ἀναπολῶν Πατρίς μου

Εἰς δάκρυα φεῦ πύρινα, σβέννυτ' ἡ ὁράσις μου.

Καὶ ἀπηλπισμένον ὄμμα

Ἐψώνω στὸ γλαυκόχροον τοῦ Ποιητοῦ μας δῶμα

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΟΥ

Διότι ἀνεκήρυξαν, ἄρχας τρισελευθέρας·
 Μακρὰν ἀπὸ τοῦς κόλπους σου, βλέπουν τὸ φῶς ἡμέρας.
 Καὶ εἰς σκοπέλων τέκονται, τὰ ἄγονα ἐδάφη·
 Ὁ Μ ο μ φ ε ρ ῥ ἄ τ ο ς καὶ Ζ ε ρ β ὸ ς οἱ δημοσιογράφοι.
 Πλὴν... πρὸς Ὑμᾶς τοῦ Ἑλληνοῦ, ὦ τέκνα, τῆς θεᾶς·
 Εὐθύνω μὲ τοῦ Ζέφυρου, τὰς δροσερὰς πνοάς.

Φωνὴν παρμυθίας·

Ἐγκαρτερεῖτε, φίλοι μου! εἰς τὰς δεινοπαθείας.

Τὸ θεῖον ὄνομά Σας.

Καὶ γαῖαν καὶ θαλάσσαν

Ἐνδόξως διατρέχει νῦν καθὼς τῶν Θραυκυβούλων·

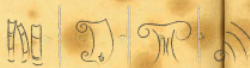
Ὑμεῖς αὐχένα δούλων.

Στὸν μαῦρον τύραννόν μας.

Οὐδόλως θέλει κλίνετε;

Τὸν ἄσπονδον ἐχθρόν μας.

Καθεὶς ὑμῶν ἀμύνεται,

Εἰς χεῖρα Ἀρμεδίου

Τὰ δόπλα Θείδος κρατῶν

Καὶ τοῦ Ἑπτανητίου.

Τὸ λαμπρὸν μέλλον εὐθετῶν

Ὑμεῖς τῆς Πολιτείας

Ἡμῶν κλυδωνιζόμενον

Τὸ σκάφος καὶ εἰς ἀγρίαις

Θαλάσσαις βυθιζόμενον.

Ἐσώσατε ἀνοίξαντες

Τὸ ὄμμα τοῦ λαοῦ μας·

Καὶ τὰς παγίδας δειξάντες

Τοῦ δυσμενοῦς ἐχθροῦ μας.

Τὸ ὄνομά Σας γέγραπται, εἰς τὰς ἡμῶν καρδίας

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΛΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΕΟΥΤΙΟΥ

Μετὰ χρυσοῦ λευκὰ χρώματα

Ἑμεῖς μᾶς ἀνυψώσετε, εἰς τῆς ἐλευθερίας

Τ' ἀκτινοβόλα δώματα·

Οὐδόλως Σεῖς τρομάζετε, Τυράννων τὰς ἀλύσεις

Τὰ τρομερὰ φρυάγματα, καὶ τὰς προπηλακίσεις.

Ἄλλ' ἄκαμπτοι, προτάττοντες, ἄτρομον, πλατὺ στήθος,

Ὡς ὁ οὐρανοῦψηλος λατομημένος λίθος.

Τῆς Μεμφιδος μνημεῖον,

Νερώνων Τιβερίων

Ἑμεῖς διαρρήγνυετε τὰς τρομερὰς παγίδας

Ἀναπτεροῦντες τοῦ Λαοῦ τὰς ἐθνικὰς ἐλπίδας

Χαίρετε λοιπὸν χαίρετε, Ἴονες οἱ Προστάται

Πνοὴ αἰωνιότητος, ἐπάνω σας πλανᾶται.

ΥΜΝΟΣ Εἰν τὸν Χρῦσον.

Zeús.
ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν
πυλὸν ὕσε χρυσόν.

(Πίνδαρ.).

Ὡ θαυματουργὸν Χρυσίον, ἡ ἰσχὺς σου εἶν' μεγάλη·

Ἔχεις τὴν Ἀλκείδου ῥώμην, καὶ τοῦ Πάριδος τὰ πᾶλλα.

Ἡ μελίρρυτος φωνὴ σου, ἀηδόνης γλυκυτέρα·

Ἀπὸ λιγυφθόγγους ἤχους, ἐμπληροῖ τὴν ἀτμοσφαῖρα.

Βαχχευμένος—Μαγευμένος, τὰς αἰσθήσεις καὶ ἐγώ.

Μικρὸν ὕμνον εἰς ἐσένα, ἄρχισα καὶ στιχοργῶ.

Δόξα ! δόξα ! εἰς ΕΞΕ !

Παντοδύναμε Χρυσέ !

Ἡ γλαυκὰ πτερὰ τοῦ Θεοῦ, τὰ ὀμμάτια θαμβόνει.

Καὶ ὁ Ζεὺς ὑψιθεριμέτης, τοὺς ἀνθρώπους κεραυνώνει.

Διὰ Σέ ἐπάνω, κάτω, τρέχουν ὅλοι νύκτα μέραν·
 Διὰ Σέ στρατοκρατίαν, στήν Πατρίδα μας ἐφέρον.
 Καί εἰς τὰς Συνεδριάσεις, καί στὰς συναναστροφάς·
 Διὰ Σέ εἰς ὁμιλίας, παραδίδονται κρυφάς.

Δόξα ! Δόξα ! εἰς ΕΣΕ !

Παντοδύναμε Χρυσέ !

Σὺ μᾶς φέρνεις ἓνα Κόσμον, ἄνω κάτω Σὺ ! μονάχο.
 Σὺ ἀμαξωτοὺς ἀνοίγεις δρόμους, στὸν κρημνώδη θράχα.
 Διὰ Σένα περιπαίζουν, καὶ τὴν ὑστερὴν ἐλπίδα.
 Τοῦ Λαοῦ καὶ παραδίδουν, στοὺς τυράννους τὴν Πατρίδα.
 Διὰ Σέ οἱ Φαρισαῖοι, τὴν ἀλήθειαν μισοῦν
 Διὰ Σέ ! καὶ οἱ Ἰουδαί; παραιτοῦν τὸν Ἰησοῦν.

Δόξα ! Δόξα ! εἰς ΕΣΕ !

Παντοδύναμε Χρυσέ !

Τοῦ συρμοῦ τώρα οἱ Νέοι, δι' ἑσένα ὦ Χρυσίον !

Εἰς τὸ ἔδαφος πατώσι, τὰς εἰκόνας τῶν ἁγίων.

Ῥητορεύουν εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τοὺς οἴκους ῥητορεύουν
 Ἥλιον, καὶ γῆν, καὶ ἄστρα, διὰ Σέ μόνον σαλεύουν.
 Δὲν τολμᾷ νὰ σ' ἀντικρύσῃ καὶ ὁ πλέον ἰσχυρὸς
 Σὺ ἐπὶ τῆς γῆς μας εἶσαι, ὁ Θουματουργὸς Θεός·

Δόξα ! Δόξα ! εἰς ΕΣΕ !

Παντοδύναμε Χρυσέ !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΛΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΟΥ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ.

Εἰς τὸν κυανόχρουν θόλον, φωτοσπείρων τοὺς ἀστέρας·
 Ὁ Θεὸς διαχωρίζων, τάς τε νύκτας καὶ ἡμέρας.

Καὶ τὴν κτηνοτρόφον γῆν μας, εἰς τὰ νῦτα τῶν ὑδάτων·
 Τερατουργικῶς ἐκτείνων, καὶ τὸ χάος μεταπλάττων.

Στιγμιαίως πῶς ἐστάθη, καὶ ἀνέκραξεν ᾧ! τώρα·
 » Σὺ Ἑλλὰς Ἑλλὰς ἀνάστα, μεγαλοφυΐας χώρα»

Ἦ Περίδοξος Πατρίς μου, ἐντὸς Σοῦ συνεκεντρώθη·
 Ἀρετὴ, σοφία, βίωμα, — καὶ χαλκόςτητος ὑψώθη.

Ἀνδριάς ὁ Κολοσσαῖος, τῆς Θεᾶς Ἑλευθερίας·
 Στὰ ἐδάφη σου, συντρίψας τοὺς τυράννους τῆς Ἀσίας.

Τρισενδόξου παρελθόντος, ᾧ! ἀνάμνησις γλυκεία·
 Ὅτε στὴν λαμπρὰν σου δόξαν, ὅλη ἡ φύσις ἐμειδία.

Φαντασία! φαντασία! στὰς Ὀλύμπου ἀκρωτείας·
 Ὅπου πάλαι ὁ Ἀπόλλων, ἦδε θεῖας ψαλμωδίας.

Τί μὲ φέρεις; βλέπω βλέπω εἰς φωτολαμπρὲς θρονίον·
 Ἐπικάθηται ὁ Κρονίδης, καὶ τὸν κεραυνὸν τοῦ σείων·

Εἰς τὸν Βόσπορον ἐκτείνει, ἀπειλητικὸν τὸ ὄμμα·
 Κ' εἰς τὴν κίνησίν του τρέμει τὸ χαλενδύτον του ὄμακ·

Κ' ἡ Παλλὰς τὴν χρυσωτὴν τῆς, καὶ τρομακτικὴν
 Αἰγίδα·

Σείουσα ὑπερασπίζει, τὴν φιλάτην μας Πατρίδα.

Ἐ Περιγητὰ τί βλέπεις εἰς Θητεύς τὴν πατρίδα;
 » Βλέπω μεγαλοφυΐας τὴν λαμπαρεγγὴ κοιτίδα »

Ἦ Ἀθῆναι! ᾧ Ἀθῆναι! ᾧ τρισενδόξος Σὺ Πόλις!
 Εἰς Σέ ἔχυσαν τὴν λάμψιν τῆς δυνάμεώς των ὅλης.

Ὁ λαμπρὸς ὑψιβρεμέτης κ' ἡ Τριτογενὴς τοῦ Κόρα·
 Καὶ τὴν Σὴν σαλπίζουν δόξαν θάλασσαι, πεδία, ὄρη.

Ἦ! γενέτεира Ἡρώων, Ποιητῶν, καὶ Ἡμιθέων·
 Εἰς τὴν γῆν λαμπρὸν ὡς πάλαι, ἄστρον ἐμφανίσου νέον.

Εἰς τοὺς κόλπους σου ἐρίζουν, ποίησις καὶ Ἱστορία·
 Ἡ μὲν τρόπαια κηρύττει, ἡ δὲ θαύματα μυρία.

Διὰ Σέ, ᾧ Θεᾶ Πόλις, ἦλθον πάλαι εἰς ἀγῶνα·
 Ἡ τρομακτικὴ Ἀθῆνη, μὲ τὸν θεῖον Ποσειδῶνα.

Θάλαττα παντοῦ τις βλέπει ἀναιδέως παντοῦ θάλα·
Καὶ Ἑρωϊκῶν παιάνων, συγχυκτοῖσι ὑμνοῖσιν.

Εἰς τιν ἀστροφόρον νύκτα, Σελήνησεργῇ ἡδείαν·
Εἶδα εἰς τοῦ Μιναρθῶνος τὴν ἀρχαίαν ἐργαίαν.

Ἄνδρες, ἵππους, καὶ ἄρῳνας, ὅπλα, περικεφαλαίας·
Καὶ ἀνδρῶν βαρβάρων, εἶδα ἀρπαγμένους τὰς σημαίας.

Καὶ προσεκτικῶς τὸ αὖς μου, εἰς τὸ κῆμα Σαμαμῆνος·
Ἔτεινα, καὶ ἀντηχοῦσας, βαρβαρόφωνός τις θρήνος.

Πεπλησμένη ἡ φαντασία, ἐκ Ποιητικῶν πλασμάτων·
Μ' ἔδειχεν ἵππομαχίας εἰς τὰ νῶτα τῶν κυμάτων.

Καὶ τὸ ὄμμα ἀναβλέψας εἰς τοὺς βράχους τῆς Αἰγίνης·
Εἶδον ἄνδρας ὅπλοφόρους, μέσον λάμψεως πυρίνης.

Στὰ ἑδάφη σου ὦ Πόλις, ὕψωσεν ἡ εὐφυΐα·
Τῶν υἱῶν σου, ἀνδριάντας; — Παρθενῶνας — καὶ Θεσεΐα.

Βροντορρέουσα βαρεία ἡ φωνὴ τοῦ Δημοσθένους·

Ἄπ' τὴν Πνύκα σου κατεῖχεν, τοὺς τυράννους τρομα-
γμένους.

Μόνησὺ τοὺς Ἀρμοδίους, γαλακτούχους· τὸ πάλαι·
Καὶ τὴν Σὴν ὑμνοῦσι δόξαν, Σαλαμῖνες καὶ Μυκάλαι.

Ἄλλ' ὦ φρίκη! καὶ Σὺ μόνη, εἰς τὴν πόσιν τοῦ κωνείου·
Κατεδίκα σας ἀδίκῳ, νοδὸς ἄνδρας ἐξαισίου.

Ναί! ἀπέθανον ἀθῶοι, ἄνδρες δόξης ὑπερτάτης·
Εἰς τὰς ζοφεράς εἰρκτάς σου, ὁ Φωκίων καὶ Σωκράτης·

Ἐἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀνύτου, Ἀγωνίδου στὰς ἐκθέσεις·
Διατὶ κηλῖδα μαύρην εἰς τὴν δόξαν Σου νὰ θέτῃς;

Ἐπλυνες ὅμως τὸ αἶσχος, ἔπειτα μετανουοῦσα·
Τοὺς ἐκείνων Συκοφάντας, ἐπαξίως τιμωροῦσα.

Ἄλλ' ὦ φρίκη! ἐν τῇ μέσῳ τῶν Ἑρωϊκῶν παιάνων·
Βροντακούονται, καὶ ἤχοι, τῶν ἀλύστων καὶ βασάνων.

Ἡ προᾶξασα Σὺ πόλις! ἀρετὴν καὶ εὐφυΐαν·
Ἐπετάχθης εἰς Ῥωμαίων, καὶ Τούρκων τὴν τυραννίαν.

Ὅσπερ ρεῦμα θολωμένον, ποταμοῦ ἀταπεινώτου·
Κατὰ τῶν τειχῶν σου, πίπτει καὶ ὁ Σύλλας μετὰ κρότου

Στὰ Πρηπύλαια Σὺν σέβας, συναρθάνθη ἐνδομύχως.

Πρωῖνὰς ἀκουαίς, Πόλις ! προτευχάς τῶν Δερβισσῶν

Ὅπου πάλαι Σοφοκλέους

Ὁ αἰὼν νὰ ψάλλουν εἶδε τὸν μελιβρύτον ῥυθμὸν

Νέας ἐξ αἰδοῦς ἐμπλέους.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

Γ. ΚΑΡΑΪΣΚΟΥ.

» Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοις·
πεσόντα.

» Ἄνδρ' ἀγαθὸν, περὶ ἐῷ πατρίδι μαρ-
[νάμενον.

(Τурταϊος).

Μοῦσα, Μοῦσα τεθλιμένη, Μοῦσα μού τί σκυθρωπάζεις;

Διατί βαρυστενάζεις;

» Ἐφρονεύθη φεῦ ! ὁ μέγας Κραΐταος ! — ποῖος λόγος

Στὴν καρδίαν μου εἰσέδω, ἀπτραπή ἐρῶντολόγος

» Ἐφρονεύθη ὥσπερ ἤρως, μιμητὴς τοῦ Ἀωνίδου

Νικητῆς τοῦ Νέου Μάδου.

Ἐφρονεύθη καὶ ἐτάφη, πρὸς τὸ κύμα Σαλαμίνος

Γλυκοθεωροῦνται ἤδη, ὁ Θειομυτοκλῆς, καὶ ἐκείνος »

Ὡ ἐφάμιλλε ! τῶν πάλαι, τρισενδόξων ἡμιθέων

Ἐφρονεύθης ! ποῖα φρίκη !

Κατὰ στυγερῶν τυράννων, μῖστος καὶ μανίαν πνέων

Ἔσυρες καὶ Σὺ γενναίως, ξίφος ἔξω ἀπὸ τὴν θήκη

Εἰς τὰς ποδιάς Διστόμου, εἰς τὸ χῶμα Ἀραχόθης

Ὁ ἡμίκαυστος χιτῶν σου, πόσον ἀεροκινήθη !

Νέος Αἴας μ' ἐν σου βλέμμα, τοῦς βαρβάρους ἀπεσόβεις

Τοὺς ἐπάγωνε τὸ αἷμα, ἡ φωνή σου, εἰς τὰ στήθη

Πλὴν ! . . . φεῦ ! ἤδη νεκρὸς εἶσαι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΠΟΥ

Καὶ εἰς τάφον ψυχρὸν κεῖσαι.

Ἄλλ' ἐνίοτε μεγάλην, μικρὴν, κέρων ἀνιψῶν

Ἐκ πλακὸς μελαινότερα.

Σπάραγμα ὁρῶν τὸ ἔθνος, ἱερῶν καὶ γυπῶν

Ἐνθυμῆσαι τοῦ ἀγῶνος, τῆς ὥρας τοῦ ἡμέρας·

Καὶ βαρυστεναζῶν λέγει, α Καλλίων εἰς κρύους τάφους

Ἑλληνές μου καταβάτε, ἢ νὰ κλίνετε κροτάφους

Δουλικῶς εἰς τοὺς τυράντους

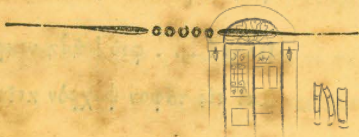
Ἑλλην! Ἑλλην! Ἴδε ἴδε, αἰωνίως εἰς βασάνους

Εἰς δεσμὰ καὶ εἰς ἀλύσεις

Αἰωνίως δεδεμένος

Εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ἐπάνω, τρισελεύθερος νὰ ζήσης

Εἶσαι Σὺ! προωρισμένος.

ΕΡΩΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΙΤΑΛΙΚΟΥ.

Amor è una virtù che allume indore
Nasce in noi di ragion vive d' errore.

(Tarsia.)

Ἐρως! σκληρότατε Θεέ! ποῖος θνητὸς θὰ φθάσει;
Τὴν δυνάμιν σου τὴν πολλὴν, στὸν κόσμον νὰ ἐκφράσῃ.
Ὁ Κάλαμος ἀδυνατεῖ, ἀδυνατεῖ τὸ πνεῦμα·
Ν' ἐκφράσῃ πόσῃ δύναιμι, ἔχει ἔν σου μόνον νεῦμα.
Σὺ! βασιλέων βασιλεὺς, ἄρχων τοῦ Κόσμου εἶσαι·
Σὺ! προξενεῖς τόσα δεινὰ, καὶ ἀπ' ὅλους ἐπαινεῖται.
Οὔτε ὀψάριον κἀνὲν εἰς ἄλλης τὸν πυθμένα·
Δὲν κολυμβᾷ χαρούμενον, — οὔτε πτηνὸν κανένα.
Λιθέρος τὸ διάστημα, ἀγέρωχον δὲν σχίζει·
Οὐδ' ὁ καρπὸς εἰς τὸ κλαδί, νὰ φαίνεται ἀρχίζει.
Οὔτε ὁ ἄνεμος αὐτὸ, ἢ ἐκεῖνο περιστρέφει·
Οὔτε ἡ γῆ τὰ χόρτα τῆς, ὡς ἄλλη μήτηρ τρέφει·
Οὔτε τὸ πῦρ ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ τοῦ Οὐρανοῦ τ' ἀστέρι·
Ὡς ξανθὴν κόμην τὴν οὐρὰν, εἰς τοὺς θνητοὺς προσφέρει·
Ὅπου νὰ μὴν θεωμεῖται, τὴν πτῆσιν νὰ λαμβάνῃ·
Νὰ ποῖται τὰ πόδια τὰ ποταμίων καὶ νὰ ἀναβλαστάνῃ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Σὸ ἥμισυ τοῦ δρόμου σου, νὰ γαλινωγῶνται·
 Νὰ ἀναρῶνται εὐνοῖαν· καὶ νὰ φωταγωγῶνται.
 Ἀπὸ ἐσέ καὶ μοναχόν, ὦ τύραννε τοῦ Κόσμου!
 Τὸ κλειθρον ἐσκανδάλισες ὦ ἔρω; τοῦ νοός μου.
 Ὡ; μόνον ἀντικείμενον, τῶν στοχασμῶν σου ἔχεις·
 Τὸ νὰ πειράζης τοὺς θνητοὺς, καὶ ἐκεῖ μόνον προσέχεις.
 Σὺ! τὸ λοιπὸν ἐπὶ τῆς γῆς, εἴται ἔν καὶ μόνον πάθος·
 Ὅπου ἡ κρίσις σέ γεννᾷ, καὶ τρέφει ἀπὸ λάθος.

ΕΤΕΡΟΝ.

Αὖρα Ζεφύρου καθαρά·
 Ποῦ πνές εἰς γῆν καὶ εἰς νερά.
 Στὴν παθητὴν μου πέτα·
 Κι ἐκ μέρους μου χερρέτα.
 Καὶ ὅταν φθάσης σὺ ἐκεῖ
 Μὲ ἓνα φύσημα γλυκὺ.

Ἄερισ' τὰ ξανθὰ της·
 Ὀλόχρυτα μαλὶνί της
 Καὶ σὺ! γλυκύφωνο πουλί·
 Πήγαιν' ἐκεῖ, καὶ ὅταν λαλεῖ.
 Σὺ! τὴν ἀγγελικὴν της·
 Συνόδευε φωνὴν της.
 Καὶ σὺ ὦ Ἄστρον φωτερόν·
 Τῆς νύκτας ὄμμα ἱλαρόν.
 Σ' αὐτὴν εἰπέ ἐντόνως·
 Πόσον μὲ τήκει ὁ πόνος.

ΤΕΛΟΣ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ.

Σελίς 30 στίχ. 40 γράφ. ὡς περ πῦρ
 » 37 » 6 » σύσσωμα.
 » 33 » 9 » Στήν.
 » 40 » 2 » Πατρὶς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑΣ

